

предмет, котрий входив у її виднокруг. То була доба інстинктивної гносеологічної поваги думки до всього того, що входило в її когнітивні рамці ("фізіологічно геніальне Середньовіччя", — пізніше скаже Мандельштам).

Молоді кияни із "Кіно Театру", може, так само інстинктивно, але послідовно відтворюють рішуче у всіх своїх жанрах принцип тієї "києвомогилянської" серйозності, яка спочатку замислюється над явищем, а лише потім надо своєю "суб'єктивністю". Часопис поки що цілком байдужий до тієї авторської самоманіфестації, яка стала справді фатумом української періодики: емансипувавшись од тоталітарного замовника, український журналіст негайно потрапив у так само тотальну залежність від своєї, ще прищепленої, метафізично і просто цивілізаційно невихованої "суб'єктивності", яка нагадує не стільки так звану "українську ментальність", скільки моторошного вірша Т.С.Еліота — "Порожністі люди".

Автори "Кіно Театра" шанують свої "предмети" (навіть ті, які не покористовуються їхньою естетичною симпатією), а свою неунікнну "суб'єктивність" — зовсім за приписом згаданого Еліота, доброго англо-католика! — розміщують у смисловій тіні того "предмета". А смисл будь-якого предмета у всій світовій феноменології — і це добре знав-відав кожний "школярник із Києво-Могилянки" (Михайло Москаленко) — невичерпні.

"Кіно Театр" — то несподіване й скромно-переконливе похідне від спроби сучасної української культури повернутися до своїх першовитоків.

Шлях обраний — і треба лишень на ньому утриматися.

Читайте "Кіно Театр".

Вадим Скуратівський

"Кіно-Коло".

Від початку 1997 року в Україні почав виходити спеціалізований кінематографічний кварталник "Кіно-Коло".

На часопис покладено кілька засадничих функцій: осмислювати вітчизняну й світову кіноситуацію, слугувати прикладним інформаційним джерелом у кінематографічній царині, утворити поле для вільної та неупередженої критичної думки, ініціювати різноманітні кінопроекти, а також формувати мистецьке середовище, що воно сприяло б творенню правдивого феномену українського кіна його другого сторіччя.

Перше число "Кіно-Кола" (лютий 1997, 80 стор., наклад — 1 тис. екз., видано за фінансового сприяння Міжнародного фонду

"Відродження") переважно фокусоване на окремій темі — "Фестивалі в контексті 100-річчя кіно". Тут аналізується кінофестивальний феномен, його історія, логіка, динаміка та роль у поступі мистецтва й індустрії кіна протягом його існування. Подано якомога повніший перелік фестивальних нагород, отриманих вітчизняними фільмами за всю історію українського кіна, видруковано адреси та характеристики понад 70 міжнародних кінофестивалів. Поза тим, у першому числі журналу вміщено рейтинг кращих фільмів в історії світового кіна на думку провідних українських кінознавців, історичні й теоретичні розвідки, критичні статті тощо.

Тепер підготовлені до друку друге й третє числа часопису, що вони теж зачіпають окремі теми, а саме - новочасні контакти кіна й телебачення в українському та загальносвітовому контекстах і почування європейського кінематографа в епоху тотального пресингу з боку північноамериканської екранної індустрії.

Надалі журнал планується видавати зусиллями новоствореної громадської організації "Фундація КІНОКОЛО". Співредакторами журналу є кінокритик Володимир Войтенко та кінознавець Ольга Калуга.

В.В.

Права людини в Україні. Інформаційно-аналітичний бюлетень Українсько-Американського Бюро захисту прав людини. Вип. 1-19. Київ-Харків, 1993-1997.

П'ять років тому, у жовтні 1993 року, побачило світ перше число бюлетня, підготовленого Громадською радою Українсько-американського бюро захисту прав людини. Заявку на своє бачення варіанту освоєння правозахисного простору було зроблено на досить високій планці, бо справді Україна має гостру потребу вплетення своїх національно-творчих змагань у світовий контекст за допомогою сучасної універсальної ідеї захисту прав людини і це має справді доленосну вагу у створенні сучасного громадянського суспільства та спростуванні фатальної тези про неспроможність існування України як незалежної демократичної держави. І тільки всебічно мобілізуючи індивідуальні правозахисні потенції в українському суспільстві на подолання перешкод саме індивідуального розвитку, можна усунути нарешті зі сфери гострої актуальності болісний вигук Івана Франка та Андрея Шептицького: "Як багато маємо народу і як мало — людей!". І тільки враховуючи, що головною рисою громадянського суспільства є постійне творення з безлічі громад з різними інтересами, з різним